

ἑλληνιστὶ ἀντίκειται, ὡς μᾶς φαίνεται, εἰς πᾶσαν ἀπὸ τῆς παραδεδομένης γνώμης παρεκτροπήν.

Α. Σ. Β.

Τὸ ἐπόμενον φανταστικὸν ἠθικὸν διηγημάτων ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ 1795 ὑπὸ τῆς Φιλοσοφικῆς Δεκάδος.

Σ. τ. Δ.

EN ONEIPON

᾽Ωνειρευόμην ὅτι ἀνήκον εἰς ἔθνος, ἔτοιμον νὰ θεραπευθῆ ἀπὸ τὸν ἐγώσιμον, ὅστις ἦτο ἡ βᾶσις τοῦ καθόλου χαρακτήρος του, καὶ ὅτι ἀντ' αὐτοῦ ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ ὡς βᾶσιν τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην.

Τὸ ἔθνος τοῦτο ἐξέλεξε σοφὸν τινα, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· «Σὲ διορίζομεν καθηγητὴν τῆς ἠθικῆς· δίδαξέ μας νὰ ἤμεθα ἐνάρετοι».

Συγχρόνως δὲ προπαρασκευάσθη αἴθουσα μεγάλη, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπῆρχον ἀπέραντα θρανία, ἀπέναντι δὲ τῶν θρανίων τούτων ὑπῆρχεν εἰδὸς τι εἶματός, ἔδρα ὑψηλὴ διὰ τὸν καθηγητὴν.

Ἐπὶ τῆς πύλης ἀνεγινώσκετο ἡ ἐπιγραφή *Σχολῆ ἠθικῆς*. Εἶδον δὲ καὶ πολλὰς εἰδοποιήσεις τοιχοκολλημένας, αἵτινες προσηγγέλλον τὴν ἐναρξίν τῶν παραδόσεων τῆς ἠθικῆς.

Ὁ λαὸς συνέβρυσεν ἐκεῖ παμπληθεῖ, μετὰ τοῦ πλήθους δὲ καὶ ἐγὼ, ἐπειδὴ εἶχα πολλὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀκούσω τὰ μαθήματα τοῦ διδασκάλου, ὅστις εἶχε μεγάλην φήμην.

Αἱ παραδόσεις ἔμελλον νὰ συναποτελέσωσιν εἴκοσι μαθήματα τοῦλάχιστον. Ἀπεφάσισα νὰ μὴ λείψω καὶ ἀπὸ τὰ εἴκοσι. Ὁ καθηγητὴς ἐπὶ τέλους ἐνεφανίσθη καὶ ἀνέβη εἰς τὴν ἔδραν, ἣτις εἶχε προετοιμασθῆ δι' αὐτόν.

Δύο κλητῆρες ἦσαν διωρισμένοι διὰ νὰ ἐπιβάλλωσι σιωπὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀλλὰ τοῦτο μόλις καὶ μετὰ βίας κατωρθώθη, ὅπως εἰς ὅλας τὰς πολυπληθεῖς συναθροίσεις.

Ἐπὶ τέλους ὁ καθηγητὴς, νομίζων ὅτι ἠδύνατο πλέον ν' ἀκουσθῆ, εἶπε ταῦτα· «Κάμνετε διὰ τοὺς ἄλλους ὅ,τι θέλετε νὰ κάμνωσι καὶ οἱ ἄλλοι διὰ σᾶς». Μεθ' ὃ οἱ κλητῆρες ἀνήγγειλαν ὅτι τὸ μάθημα ἐτελείωσεν.

Ἐκθαμβὸν τὸ ἀκροατήριον διελύθη, ἕκαστος δὲ ἀπεφάσισε νὰ ἐπανεέλθῃ καὶ εἰς τὸ ἀκόλουθον μάθημα.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ καθηγητὴς ἀνέβη εἰς τὴν ἔδραν, καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἀκροατήριον ἐσιώπησε καὶ ἠσύχασε, «Κάμνετε, εἶπε, διὰ τοὺς ἄλλους ὅ,τι θέλετε νὰ κάμνωσι καὶ οἱ ἄλλοι διὰ σᾶς».

Καὶ κατέβη.

Ἐπὶ τῆς αἰσθῆς τὰ εἴκοσι μαθήματα. Εἰς ὅλα ἐπανελάβε· τὰς ἰδίας λέξεις.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξερχόμεν ἀπὸ τὸ εἰκοστὸν μάθημα, ἐξύπνησα. . . .

Δύνασθε νὰ μὲ εἰπῆτε εἰς ποῖον ἔθνος εἶναι δυνατὸν νὰ συνέβῃ τοῦτο; Δ

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΗΣ ΓΗΣ

«Τὸν κόσμον λάβετε», ἔκραξεν ὁ Ζεὺς, περὶ τὸν θρόνον καλῶν τὰ πλήθη τῶν θνητῶν.

«Κλήρως σας ἔστω διαρκὴς δι' ὅλων τῶν αἰώνων, σὺς διανεῖματε αὐτόν».

Καὶ σπεύδουσι ὅλοι ἀπληστοί, . . . τὰς χεῖράς του ὀργῶν νέος καὶ γέρον πᾶς προτάσσει· καὶ δίδονται οἱ θερισμοὶ τῆς γῆς εἰς γεωργόν, εἰς νέον κυνηγόν τὰ δάση.

Κέρδη ὁ ἔμπορος πολλὰ εἰς ἀποθήκας κλείει, καὶ οἶνον ὁ ἀβάξας γλυκύν, καὶ πᾶσα γέφυρα, ὁδὸς, εἰς ἄρχοντ' ἀποτίει δεκάτην ἡγεμονικὴν.

Τέλος μακρόθεν ἔφθοσεν ἀργὰ ὁ ποιητὴς, πλὴν ἦσαν ὅλα μοιρασμένα, οὐδὲν πλέον εἰλείπετο ἔτι νὰ λάβῃ τίς, καὶ εἶχε πᾶν δεσπότην ἕνα.

«Ἄλλοίμονον! πάντων ἐγὼ ἐλησμονήθην μόνον, ὁ μᾶλλον σοῦ πιστὸς υἱός!» ἀνέκραξεν ὁ ποιητὴς, βαθὺν ἐκχύσας στόνον, καὶ ἔρριψ' εἰς πόδας τοῦ Διός.

«Ἄν εἰς ἀνείρων ἔτρεχες τὰς μαγικὰς ὁδοὺς, τί σ' ὠφελεῖ τὸρα ὁ θρήνος;

Ποῦ ἦτο, τάλα, πρὶν τὸ πᾶν διαμοιράσω δούς;»

«Ἐγγύς σου ἦμην, εἶπ' ἕκείνος.

«Τυφλὸς πρὸς τ' ἄλλα, μόνον σέ ἔβλεπ' ὁ ὀφθαλμὸς μου, σὲ ἤκουον πρὸς πᾶν κωφός»

συγχώρει ἂν μ' ἀφήρασε τοῦ ὑπολοιποῦ κόσμου τὸ θεῖον τ' οὐρανοῦ σου φᾶς».

«Πλὴν τὸρα πλέον, εἶπ' ὁ Ζεὺς, κτήμα δὲν εἶν' ἐμοῦ καὶ γῆ καὶ θάλασσα καὶ θήρα·

ἂν θέλῃς εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ζῆσωμεν ὁμοῦ, ἔλθε, σ' εἶν' ἀνοικτὴ ἡ θύρα». SCHILLER.¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Εἰς τὰ ἔθνη, ὅπου ἡ παιδεία δὲν εἶνε ἐξαπλωμένη καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν φωτίζει τοὺς νέους, οἱ γέροντες ἔχουν τὰ πρωτεῖα τῆς γνώσεως· ὅποιος εἶδε πρωϊμώτερα τὸν ἥλιο, ἔχει καὶ πρᾶξιν περισσότερην τῆς ζωῆς. (Γέρο-Κολοκοτρώνης.)

* * * Μόνος ὁ μὴ ἔχων νὰ ὀνειδίσῃ τι ἑαυτῷ καταμόνας, οὐδαμῶς πτοεῖται ἐκ τῶν ξένων ἐπιτιμήσεων καὶ οὐδέποτε ἐξαγοράζει τὴν ἐπιείκειαν ἢ τὴν σιωπὴν τῶν ἄλλων δι' ἀτίμου ἢ καὶ ἐγκληματικῆς σιωπῆς. (Zschokke.)

* * * Τὸ μεθυστικώτερον πάντων τῶν ποτῶν, καὶ ἐν ταῖς χώραις ἐκεῖναις ὧν ὁ οἶνος προξενεῖ πλείστην καρθηβαρίαν, εἶνε ἀναντιρρόητος. . . τὸ ὕδωρ τῆς Αὐλῆς.

* * * Προτιμᾷ τις πολλάκις νὰ κακολογῆται παρά νὰ μὴν ἀναφέρεται.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Μυῖων ἐξάλειψις.

Αἱ μυῖαι ἐν ὄρα θέρους καταπτῶσιν, εἰς τινας τόπους μάλιστα, μᾶστιξ ἀληθῆς· ἐξαλείφονται δὲ διὰ μικρῶν τεμαχίων ζύλου κουασσίας, ἐκτιθεμένων μεθ' ὀλίγου ὕδατος ἐντὸς πινακίων, ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ὁποίων ῥίπτεται κόνις σακχαῖρου ὡς δέλεαρ τῶν μυῖων.

1. Μετὰρ. Ἀγγέλου Βλάχου.